

1

SEPTEMBER

Het beekje achter de St. Michael's was een prachtige locatie voor een herdenkingsdienst.

Er was maar een klein, select groepje mensen samengekomen op deze dinsdagochtend. Xení Everly-Wilkins stond vlak bij de waterkant en hield een urn vast met daarin een deel van de as van haar tante Sable. De rest was al naar Californië gestuurd op verzoek van tante Alice. Het was Lucy Pummel die Xení naar deze mooie plek had begeleid. Hoge bomen wierpen hun schaduwen over hen heen, en de natuur gonsde in de nazomerhitte, al was de zomer eigenlijk al voorbij. De oude Zwarte vrouw stond nog steeds naast haar, met daar weer naast haar man, dominee Pummel. Een andere vriendin van haar tante, Bess Thompson, voegde zich bij hen met haar dochter Maya, die net als Xení halverwege de dertig moest zijn.

'Het wachten is alleen nog op Mason McInroy. Die doet de muziek,' verbrak de dominee de stilte.

'Dank u wel,' antwoordde Xení met een dankbaar glimlachje dat de dominee ongetwijfeld zou begrijpen. Hij deed haar denken aan ome Rand. Een oudere Zwarte man met een rustige uitstraling die altijd precies de juiste dingen zei.

Xení had een week geleden ook al een herdenking bijgewoond van haar geliefde tante. Sable Junette Everly liet zeven zussen achter, en meer neefjes en nichtjes dan er op een rouwkaart pasten. Ze had een rijk leven achter de rug, vol liefde, gelach en vooral muziek. Xení

had die dag gedaan wat er van haar verwacht werd. Ze was vroeg opgestaan en had een berichtje naar haar nicht Rosia gestuurd om zeker te weten dat zij en Anton kwamen helpen om hun vele familieleden een beetje in toom te houden. Ze had haar moeders hand vastgehouden terwijl haar stiefvader een arm om hen allebei heen sloeg. Ze had uren- en urenlang zitten luisteren terwijl mensen lachten en herinneringen ophaalden aan de voormalige r&b-zangeres die als een van de weinigen echt had geweten wie Xeni was.

Xeni had troostend haar armen om mensen heen geslagen, condoleances in ontvangst genomen en op haar tong gebeten terwijl de halve gemeenschap kwam vertellen hoe geliefd tante Sable wel niet was geweest, en hoe jaloers iedereen was op de hechte band tussen de zussen. Ze had maar niet gezegd dat haar moeder en tantes al tijdenlang ruzie met Sable hadden gehad, zelfs voordat Xeni werd geboren. Ze had gezwegen over alle drama's tijdens Thanksgiving-etentjes en op paaszon-
dagen, als een van de zusters Everly zich weer eens opwond omdat Sable een reünieoptreden had geweigerd of een geboorte, diploma-uitreiking of verjaardag had gemist, wat nooit gebeurd zou zijn als ze ook eens aan een ander dacht. En Xeni had ook niet verteld dat tante Sable toen Xeni twaalf was plotseling had besloten om zo'n vijfduizend kilometer afstand te nemen van haar zussen.

Xeni en Sable waren hecht gebleven. Telefoontjes. Discrete bezoeken. Cadeaus. Zoveel cadeaus, maar het was nooit meer geworden zoals vroeger. Xeni wist hoe koppig de vrouwen uit de familie Everly konden zijn, maar ze was al die jaren blijven hopen dat haar moeder en tantes zouden ophouden met hun kinderachtige geruzie en weer een familie zouden worden.

En nu was Sable er niet meer.

Toen alle gerechten en klikjes ingepakt en verdeeld waren, had Xeni de emotionele verantwoordelijkheid voor haar moeder overgedragen aan haar stiefvader. Ze was in haar eentje op het vliegtuig gestapt. Haar tante was heel duidelijk geweest over haar laatste wensen. Als ze er niet meer was, wilde ze alleen Xeni in huis hebben. Alleen zij mocht door de spullen gaan. Iedereen had wat geld gekregen, alle zussen en hun kinderen, maar ze wilde niet dat een bende van meer dan twintig mensen haar huis overhoophaalde en om haar spullen ruziede. Ze had haar wensen zwart-op-wit laten zetten door een notaris en Xeni opgebeld om haar rechtstreeks instructies te geven. Als Xeni hulp nodig had, dan mocht ze er vrienden of hulp bij halen, maar Sables zussen moesten uit de buurt blijven van Kinderack, New York.

Xeni had geweten dat haar drie dingen zouden opwachten: een landhuis in koloniale stijl vol restanten van Sable Everly's leven, een testament en, afgaande op Sables relatie met de rest van de familie, een hoop rotzooi waar Xeni nu al tegen opzag. Misschien een echtgenoot met wie ze ooit stiekem getrouwd was. Ongetwijfeld de sieraden die ze bij een ruzie van haar zussen had gestolen. En misschien nog iets veel ergers, zoals bewijs dat zij en haar zussen ooit een moord in de doofpot hadden gestopt.

Kortom, Xeni haalde zich van alles in haar hoofd, maar elke keer als ze haar moeder iets vroeg over Sables leven, hadden ze gelijk weer bonje. En als ze het bij een van haar andere tantes probeerde, kreeg ze te horen dat ze haar neus niet in volwassen zaken moest steken, alsof ze met haar vijfendertig jaar nog een kind was. Een gebouw van driehonderd vierkante meter leeghalen was een hoop werk in je eentje, maar ze wist dat het beter was zo.

Ze had nu één nacht doorgebracht in het grote landhuis, en hoewel het al koud en leeg begon te voelen, ontdekte ze in elk hoekje herinneringen aan tante Sable. Xeni hoorde haar stem weer, haar diepe lach. De geur van haar favoriete parfum hing er nog. Ze verdienen nog veel meer gezamenlijke momenten, maar zo werkte het leven niet – en de dood evenmin.

Ze keek nog een keer het kleine gezelschap rond en schudde bijna haar hoofd. Haar tante was naar het kleinste en meest afgelegen stadje verhuisd dat ze in de staat New York had kunnen vinden, en ondanks de grotendeels witte bevolking was het haar gelukt om vrienden te worden met zo ongeveer iedere Zwarte persoon in de directe omgeving. Een tel later hoorde Xeni snelle voetstappen dichterbij komen tussen de bomen door.

‘Ik weet het, schatje. Hierna gaan we een ijsje halen, beloofd,’ zei een vrouwenstem. Een kind antwoordde iets, maar Xeni kon het niet verstaan. Inmiddels zag ze een Zwarte vrouw haastig het pad af komen met een peuter op haar heup, en naast haar liep een witte kerel die echt onnodig lang was.

‘Het is mijn schuld,’ zei de man. ‘Mijn excuses.’

Gezien de doedezak onder zijn arm, de kilt en zijn vette Schotse accent moest het Mason McInroy zijn. Typisch haar tante dat ze een doedezakspeler wilde op haar herdenkingsbijeenkoms. Xeni probeerde er niet op te letten hoe heerlijk stevig alles aan hem was: zijn baard, zijn brede schouders, zijn armen, de gespierde benen die onder de ruitjesstof uit kwamen, zelfs zijn nek – ze besteedde daar allemaal geen aandacht aan en glimlachte in plaats daarvan naar de vrouw.

‘Xeni, dit zijn Mason en zijn aangetrouwde nicht Liz,’ zei dominee Pummel. ‘En dat kleintje is Palila.’

‘Hallo.’

'Mijn man Silas kan er helaas niet bij zijn, maar ik moest jullie namens hem condoleren. Hij was dol op je tante. Dat waren we allemaal,' zei Liz, die nog een beetje nahijgde.

Ook Liz was niet bepaald klein van stuk. Ze was ruim één meter tachtig en bovendien zwanger. Hoogzwanger. Xení meende zich te herinneren dat zij en haar man eigenaar waren van de goedlopende appelboomgaarden in het dichtstbijzijnde dorp. Maar wat Silas' beroep ook mocht zijn, dinsdagochtend elf uur kwam bijna niemand goed uit. Volgens de laatste wensen van haar tante was dat ook precies de bedoeling geweest. Ze wilde niet het hele stadje erbij hebben. Alleen de mensen die haar het dierbaarst waren.

'Nou, ik ben blij dat jullie konden komen. Ik weet dat het tijdstip niet ideaal is. En hoe gaat het met jou, lieverd?' vroeg Xení aan het kleine meisje.

Bij wijze van antwoord drukte Palila haar gezicht tegen de schouder van haar moeder.

'Sorry. Ze zit in een fase dat ze soms opeens verlegen wordt.'

'Geeft niks,' antwoordde Xení.

'Volgens mij is iedereen er nu...' begon Bess, maar opeens draaiden ze zich allemaal om omdat een stukje stroomafwaarts geritsel van dorre bladeren klonk. Drie tienermeisjes kwamen tussen de bomen door aangelopen.

Meteen zette Bess haar handen op haar heupen. Ze keek het korte Zwarte meisje dat bij het drietal hoorde met een schuin hoofd aan. 'Hoor jij niet op school te zitten?'

Het meisje deed haar mond open en sloot hem weer. Xení kende die blik maar al te goed: ze was heel voorzichtig haar woorden aan het wegen. 'Ja, oma. Dat klopt, maar we wilden dit niet missen.'

‘Mijn moeder vroeg of ik in haar plaats wilde gaan, want ze kon het restaurant rond lunchtijd niet sluiten,’ ratelde het Aziatische meisje.

‘En u, mevrouw Vargas?’

‘Ik... Ik ben aan het spijbelen. Maar zonder mevrouw Everly had ik nooit de hoofdrol in *Oklahoma!* gekregen. Stel je eens voor: een kleine Dominicaanse die Laurey speelt. Met deze rol krijg ik gegarandeerd een plek op de toneelschool. En daar ben ik mevrouw Sable eeuwig dankbaar voor.’

‘Zodra dit afgelopen is, breng ik jullie alle drie terug naar school.’

‘Ja, mevrouw,’ zeiden ze braaf.

‘Xeni, dit is mijn kleindochter Sydney. De dochter van mijn zoon Christopher. En dit zijn haar vriendinnen, Mari Vargas en Emma Chen. Zeg eens netjes hallo tegen de nicht van mevrouw Sable.’

‘Hoi,’ klonk het.

‘Aangenaam kennis te maken,’ antwoordde Xeni, die opnieuw een glimlach tevoorschijn wist te toveren. ‘Leuk om iedereen te leren kennen.’

Dominee Pummel stapte naar voren, en op het moment dat hij zijn keel schraapte was iedereen de laatkomers meteen vergeten. Ze hadden zich met een reden hier bij het beekje verzameld. Het zweet stond Xeni in de handpalmen, en ze klemde de kleine gouden urn nog iets steviger vast.

‘Toen onze vriendin Sable vertelde hoe ze deze dag voor zich zag, was ze heel duidelijk. Ze wilde dat ik het kort hield,’ zei de dominee. ‘Haar verzoek is dat we allemaal iets aardigs over haar zeggen voordat we haar as uitstrooien.’

Xeni kon het niet helpen dat haar een gesmoord lachje ontsnapte. Ondanks al hun onenigheid hadden

de zusters Everly één ding gemeen: ze wilden het liefst constant om het minste of geringste geprezen worden.

‘Vervolgens zal Mason één lied spelen, en dan is het tijd om definitief vaarwel te zeggen. Zoals Sable het zelf uitdrukte: ze wilde niet dat mensen bleven vasthouden aan allerlei ouwe onzin uit het verleden. Ze had geen zin om bij iemand te komen spoken. Daar was ze verdorie te moe voor.’

Xeni deed zo haar best om haar lachen in te houden dat ze haast stikte. Tegelijk rolden er een paar dikke tranen over haar wangen. Ook een stel anderen probeerden duidelijk niet te grinniken. Ze had nog geen echte lekkere huilbui gehad, maar af en toe kwamen de eerste tranen al naar buiten.

‘Wie wil er als eerste?’ vroeg de dominee.

Lucy Pummel nam het woord. ‘O, er is zoveel wat ik kan zeggen. Maar het belangrijkste is waarschijnlijk dat ik dankzij Sable weet dat ik nooit te oud ben om nieuwe vrienden te maken.’

‘Ze is er altijd voor ons geweest sinds het overlijden van mijn vader,’ zei Sydney. ‘En ze was echt een goede vriendin voor mijn oma. En ze heeft me leren rijden, waarbij ze niet één keer tegen me geschreeuwd heeft, zelfs niet toen ik bijna haar auto in de prak reed. Ze... ja. Mevrouw Everly was gewoon helemaal geweldig.’

‘Volgens mij heeft ze bij ons allemaal een leegte opgevuld. Ze verzamelde verloren zieltjes die wel wat warmte konden gebruiken,’ voegde Liz eraan toe, met tranen in haar ogen. ‘Sommigen van jullie weten dat ik mijn ouders veel te vroeg ben kwijtgeraakt. Toen ik hiernaartoe verhuisde dacht ik dat Maya en Silas de enige gekleurde gezichten waren in een straal van driehonderd kilometer. Maar toen ontmoette ik mevrouw Sable, mevrouw Pummel, Bess, mevrouw Chen. Jullie hebben me toegelaten tot jullie heksenkring. Jullie

hebben tijdens mijn twee zwangerschappen altijd voor me klaargestaan, en ik vind het zo verdrietig dat Sable dit nieuwe kleintje niet zal leren kennen.'

'Ze heeft me geholpen tegenover mijn moeder uit de kast te komen,' zei Maya. Xeni zag dat ze Bess' hand vastpakte en er even in kneep. 'Ik ga haar moed missen, en de manier waarop ze die moed aan andere mensen kon doorgeven. God weet dat ze meer dan genoeg had voor ons allemaal.'

Bess glimlachte naar haar dochter en richtte haar blik weer op de grond. 'Ze speelde vals bij het kaarten en had het lef om boos te worden als iemand haar betrapte. En elke keer moest ik erom lachen. Ik ga het missen, samen lachen.'

Mason deed een stap naar voren en duwde de doedelzak wat steviger in de holte van zijn elleboog. 'De dag voordat ze ging, zei ze dat ik nog single was omdat ik weigerde mijn nek te scheren.'

Er klonk nog meer gelach. Zelfs met zijn vette accent had Mason precies weten te vangen hoe direct Xeni's tante vaak kon zijn.

'En ik maar denken dat het kwam door mijn pogingen om mezelf te bewijzen als amateurgoochelaar. Niet dat ik het nou zo leuk vind om beledigd te worden, maar mevrouw Everly wilde het beste voor me. Ze wilde me gelukkig zien. En dat had ze niet bij iedereen.'

'Nee, dat kun je wel zeggen,' zei Bess, die door haar tranen heen glimlachte.

Xeni schudde haar hoofd. Haar tante had aan een hoop mensen een hekel gehad.

'Ik was net mijn nek aan het scheren toen ik door Maya gebeld werd. Ik weet zeker dat als mevrouw Everly nog onder ons was, ze mijn hoofd van alle kanten zou willen bekijken. Ze zou zeggen dat ik voorover moest buigen, want "Ik kan vanaf de grond niet boven

op een bergtop kijken". En dan zou ze zeggen dat het er netjes uitzag, en dat de volgende stap een nieuwe garderobe was. Ze wilde dat ik op mijn best was, en daar ben ik haar dankbaar voor. Nog iets: ik heb ooit mogen meemaken dat ze Marle Langsby een duivel met grauwe lippen noemde die een hart vol haat had.' Mason grinnikte. 'Je moet bewondering hebben voor een vrouw die durft te zeggen waar het op staat.'

Toen was het Xeni's beurt. Ze had ruim de tijd gehad om te bedenken wat ze wilde toevoegen aan dit koor van waardering. Er waren zoveel dingen bij haar opgekomen. Hoeveel haar tante voor haar had betekend, wat ze allemaal voor haar gedaan had, hoe jammer het eeuwige geruzie tussen de zussen was geweest. En gewoon hoeveel ze haar zou missen. Maar Xeni hield dat allemaal voor zich, zoals ze al bijna haar hele leven deed. Ze slikte het brok in haar keel weg. Ze wist wat deze groep mensen het liefst wilde horen.

'Ik wil jullie allemaal bedanken dat jullie hier zijn. Ik kom uit een familie van zangers, acteurs, sprekers en betrokken buurtbewoners, en als er iets is wat we volgens mij geperfectioneerd hebben, dan is het een goeie show neerzetten. De familie Everly weet hoe je een publiek geboeid moet houden, en mijn tante was daarop geen uitzondering. Maar als je zo'n goeie performer bent, denk ik dat veel mensen je nooit echt leren kennen. Mijn tante koos heel bewust wie ze in haar leven wilde hebben, en in welke rol. Het is fijn om te weten dat ze jullie als vrienden had en dat ze genoeg van jullie hield om jullie binnen te laten. Zoals ze het zelf zou hebben uitgedrukt: gezegend wie Sable Everly's liefde heeft.'

'Amen,' zei Lucy.

'Ze heeft een geweldig leven gehad, en het enige wat ik nu wil is dat ze in vrede kan rusten.' Opeens voelde

Xeni een vlaag hitte naar haar hoofd stijgen. Daar kwam het paniekerige besef dat ze al bijna drie weken op afstand hield: haar tante was er niet meer.

Ze wachtte niet tot dominee Pummel een teken gaf of Mason begon te spelen. Met haar laatste beetje energie en zelfbeheersing wandelde ze rustig naar de waterkant. Het drong tot haar door hoe definitief het allemaal was. Er viel niets meer aan te doen, niets meer te zeggen. Geen goocheltruc, geen toverspreuk met nieuwe maan. Geen mantra. Sable Everly was er niet meer, en het was tijd dat Xeni haar liet gaan.

Ze schroefde het gouden deksel los en strooide de as voorzichtig in het snelstromende water. De grijze, witte en zwarte stofdeeltjes werden direct opgenomen en meegevoerd, misschien uiteindelijk wel helemaal tot in de zee. Of eigenlijk hoopte Xeni dat een dier in het bos – een hert of een vogel die alleen in de vroegste uurtjes zong – ze bij het drinken zou doorslikken zodat iets van tante Sable bleef voortleven.

Pas toen ze ging zitten besepte ze dat het gras nat was, maar dat maakte niet uit. En het feit dat er mensen keken evenmin. Xeni trok haar knieën tegen haar borst en staarde naar het water. Ze wilde wanhopig graag huilen, maar haar lichaam ging daar niet in mee. Toch had ze een moment voor zichzelf nodig. Ongeveer drie seconden lang beeldde ze zich in dat ze alleen was met haar pijn, maar toen klonk achter haar het onmiskenbare geluid van een doedelzak. Xeni was vergeten hoe alle Jezus veel lawaai een doedelzak maakte. Ze klemde haar ogen dicht en dwong zichzelf om rustig te blijven ademen.

Het duurde nog een seconde of tien voordat Xeni het liedje herkende. 'Another One Bites the Dust' was een hilarische keuze voor een herdenkingsdienst, maar misschien niet de meest gepaste. Onwillekeurig

draaide ze haar hoofd naar Mason. Ze had niet verwacht dat hij ook haar kant op keek, met grote bruine ogen die een beetje rood zagen. Hij bleef gewoon doorspelen toen ze een wenkbrauw optrok, haalde zijn schouders op en rolde met zijn ogen. Heel even verdween de droevige uitdrukking van zijn gezicht. Oké, waarschijnlijk had hij het nummer niet zelf uitgekozen. Hij speelde ongeveer een kwart – Xeni had er niet meer naar geluisterd sinds ze ooit een compilatie-cd met ja-arentachtigmuziek had gekregen – en schakelde toen opmerkelijk soepel over naar ‘Let You Go’.

Ze kneep opnieuw haar ogen dicht en liet de lucht uit haar longen ontsnappen. Het was alsof ze haar moeder het liedje weer hoorde zingen terwijl ze in de keuken bezig was. En alsof ze tante Alice het hoorde brullen tijdens een familiereünie. Ze herinnerde zich tante Sables gezicht toen ze het notitieblok had gevonden met de oorspronkelijke tekst. *A love so strong, lost forever*. Het eerste liedje waarmee de Everly Sisters boven aan de hitlijsten terecht waren gekomen. Ze zouden het nooit meer met zijn allen zingen.

Terwijl Mason de laatste noten speelde staarde Xeni naar het stromende water en probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen. Ze hoorde mensen teruglopen naar het pad door het bos. Even later voelde ze een warme hand op haar schouder. Ze keek op en zag het lieve, geduldige gezicht van Bess Thompson boven zich.

‘Je mag hier blijven zitten zo lang je wil. Oké?’

Xeni knikte en haalde diep en beverig adem. Het was alsof ze iets van haar pijn uitblies. Ze zou haar tante de rest van haar leven missen, maar dit was hoe ze afscheid wilde nemen. Dit was het stille moment waaraan ze behoefte had, zonder het lawaai van de familie om haar heen. Ze wist dat dit vredige gevoel tante Sable